

Sempre a Punt!

Setembre 2016

S.A.P!!

Índex:

Editorial

Llibre d'or

Castors I Llúdrigues

Llops i Daines

Rangers i Guies

Pioners I Caravel·les

Cuina i Intendència

Caps d'Agrupament

Editorial

Ja tornem a ser aquí!!

Després d'un estiu que se'ns ha fet curt a tots i on espero que tots hagueu gaudit d'unes merescudes vacances, hem carregat les piles i tornem amb la mateixa força i il·lusió que els últims anys si no més.

El curs passat va acabar al campament d'Alins després de 15 dies que tots vam poder gaudir, ja sigui al mateix prat del campament o de la ruta conjunta dels més grans.

Ens espera un any carregat d'activitats, excursions, dinàmiques, diversió i moltes altres coses. Ja des d'abans que el curs comencés els monitors hem estat preparant tot el llançament i ja tenim moltes ganes de poder començar els dissabtes a treballar i jugar.

Pel que fa el Sap!, com cada any sortirà quatre cops aquest curs. El primer, aquest on trobareu el que van fer les diferents branques durant el campament al igual de com es va viure el campament des del punt de vista de les branques, dels caps d'agrupament i des de la cuina. Els altres tres sortiran al final de cada trimestre.

Recordeu que tothom pot participar del Sap! Enviant un escrit sobre el que vulgui a la nostra adreça sap@aech.cat i nosaltres el posarem en el següent número.

Esperem que entre tots fem més gran encara el Sap!

Ens anem veient durant l'any!

Andrés Antón

Sempre a Punt!

Llibre d'or

Castors i Llúdrigues

La primera vegada que és va de campaments no saps com funciona res de res, i tot són novetats: dormim en tenda catorze dies, abans d'esmorzar hem de pujar banderes, i abans de sopar les hem de baixar, hem de complir uns horaris i fem tot d'activitats genials, tenim unes latrines, uns estenedors (que es cauen a terra cada dia), la mustia (on escrivíem les nostres històries del rei capità mandonguilla), etc. I és que aquest any cap de nosaltres sabia com funcionava res; doncs érem tots "novatos".

Quan vam arribar a Alins vam fer una activitat on vam aprendre totes les normes dels campaments. També vam descobrir què és el racó: un espai on fem motivacions i revisions, però no només això; és el nostre lloc "privat" on ens vam passar molts temps lliures, fins i tot el vam protegir no amb una, sinó amb dues contrasenyes secretes! També vam entrar al país dels contes on vam conèixer a l'Alicia i vam esbrinar que la reina roja volia canviar el final dels contes per tal que no fossin feliços.

El segon dia vam fer exactament el que diu el nostre lema: anar riu amunt per a trobar una sardina màgica, per la nit jugàrem al joc del far. Dimecres ens va tocar fer una excursió molt maca a un prat a prop d'Alins, i a part d'aprendre que "Catalunya té mil anys i Alins ja hi era", vam buscar la capa vermella de la caputxeta (robada per la reina roja) amb l'ajuda de l'inspector Gadget. Per la nit vam fer un joc de bases amb totes les branques.

Després d'activitats molt divertides com el "yes we can!" (on vam poder saber com preparaven les activitats els monitors de llops i rangers), la pista americana (quan ens vam embrutar tant que el pringue no marxava ni sota la dutxa), i la celebració (on vam reflexionar sobre la violència de gènere), va arribar dissabte; i llavors tot va canviar: érem els únics de tot el campament! Va ser el dia anterior quan vam rebre la carta en que ens admetien a l'escola de màgia i bruixeria d'Alins; es tractava d'un curset exprés amb els directors de l'escola: el Sombrero Loco i la Minerva McGonagall; ens van entrenar per a fer el torneig dels cinc bruixots.

Diumenge va ser un dia més tranquil; per començar els monitors ens van deixar llevar una mica més tard, tot i que nosaltres estàvem tant impacients per començar a jugar que quasi sortim abans de la tenda! Vam rentar la roba, vam tenyir la nostra samarreta personalitzada i vam començar a escriure una carta als nostres pares per explica'ls-hi com ens estava anant tot. Per la nit vam fer el joc del llop.

Per fi va arribar l'esperat dilluns sorpresa del que tant havíem sentit a parlar, pel matí vam anar a la piscina d'Alins, tot un luxe! A la tarda vam acabar la carta als pares i van

tornar els llops, però nosaltres estàvem molt nerviosos pel que faríem l'endemà: l'excursió de dos dies que a les Bordes de Virós.

Durant els dos dies que vam estar fora vam fer els consells per saber quines coses fèiem bé i quines havíem de millorar, hi allà descobrirem les pedres de ferro d'una antiga mina a les quals vam anomenar: ferro de la segona república (per que en un principi creiem que eren d'aquella època), però no ens en vam emportar cap ja que vam llegir un cartell on ens deia que no s'havien d'agafar ja que formaven part de memòria arqueològica.

Dijous va ser un dia complet en que vam tenir jocs de riu amb el deu Flumine pel matí i per la tarda tallers: un d'una màscara en forma de castor (que ens hem pogut emportar a casa), i l'altre en que vam preparar per a berenar tot el campament, que consistia en unes broquetes de fruita amb xocolata desfeta que estaven per llepar-se'n els dits.

Divendres els monitors ens van enganyar fent veure que estaven molt enfadats amb els rangers i que els castigaven sense túnel del terror (perjudicant-nos a nosaltres de passada). Després d'un matí amb jocs de cartes i esports i una tarda de pluja amb més cartes al menjador gran, per la nit vam descobrir que al final sí que faríem nit de terror, i només faltava preguntar-se qui passaria per les latrines després del túnel de la por.

Dissabte van arribar pioners i ròvers, els grans de l'agrupament. Vam descobrir, després d'un cluedo apassionant, qui era l'infiltrat en l'equip de la Alícia que explicava tots els seus moviments a la reina roja: el conill que sempre fa tard. El molt traïdor va acabar entregant a la reina roja, i així vam poder jutjar a tots els dolents i a les males cartes (infiltrats de la reina roja en els escoltes) Per acabar el dia vam celebrar una festa final (el foc de camp).

Diumenge van vindre els pares, vam desmuntar el campament, vam fer l'entrega d'insignies i vam despedir-nos tots fins el curs vinent.

Castors i Llúdrigues

Riu Amunt!

Llops i Daines

Hola a tothom, som els llops i daines i volem fer un petit recull d'allò que vam viure durant els últims campaments a Alins.

Aquest any el campament estava ple de llops i daines, érem 23 en total, sense oblidar-nos dels nostres estimats monitors.

Després d'un llarg camí amb l'autocar, vam arribar al prat on ens esperaven la majoria de monitors que havien deixat el campament súper xulo!

Sense deixar de banda la pista americana, el cluedo, les olimpíades, el túnel de la por que ens van preparar els rangers, i totes aquelles activitats tant típiques del campament, volem destacar algunes que mai oblidarem.

Per començar, l'excursió d'1 dia, on vam descobrir una ermita molt... interessant i maca on les vistes al poble d'Alins i la seva vall eren espectaculars. Després vam fer una gimcana pel poble i el grup guanyador va posar reptes als equips que havien perdut. D'aquesta manera, un grup es va haver de disfressar del sexe contrari, un altre dormir a l'aire lliure o menjar sense coberts, etc.

Un altre dia que mai oblidarem va ser el joc de 12 hores Disney. Després d'assabentar-nos que Yafar havia raptat a 12 princeses de Disney, vam haver de superar diferents proves passant per totes les pel·lícules i aconseguir un objecte de cada princesa per demanar un desig al Genio de Aladín i poder rescatar-les.

També cal recordar l'excursió de 3 dies a Tor, on després de caminar 13 km en un dia amb 1000 metres de desnivell, vam arribar a una cabanya molt maca enmig de la vall. Allà vam estar rodejats de cavalls i vaques i vam poder gaudir d'un bany a una piscineta natural molt maca (tant natural que després fèiem olor a...caca de vaca?). En aquell ambient de naturalesa en estat pur, vam iniciar els consells que tots els llops i daines vam superar amb èxit!

Però, sense dubte, una nit que mai oblidarem va ser la nit de por que van preparar els nostres monitors. Després de sopar al campament, ens van dir que agaféssim sac i roba d'abric perquè aniríem a un lloc a fer una activitat. Alguns ja sospitàvem que anàvem a l'Ermita de l'excursió d'1 dia, però mai haguéssim imaginat la decoració que havien preparat tant tenebrosa, amb ninots, veles, un crucifix gegant... Només entrar ja estàvem tots cagats de por i... SE LLAMABA MERY. Amb aquest inici ja vam soltar el nostre primer crit. Després d'escoltar la història vam jugar a la ruleta de la por, i ens ho vam passar genial tot i la por que vam passar al veure el mirall trencat. Aquella nit vam dormir tots junts a l'interior de la Ermita.

Ja per anar acabant, volem recordar LA MÚSTIA del campament, on posàvem missatges anònims que després llegien els monitors al acabar de dinar o sopar.

D'aquella mústia van sorgir moltes bodes i històries d'amor. També volem recordar les hores que vam dedicar al nostre racó de llops i daines. Ens ho vam currar moltíssim!

La veritat és que el campament ens va unir molt als llops de 1r i 2n any, i vam aconseguir formar un estol del que els nostres monitors estan molt orgullosos. La última revisió com a llops i daines del curs 2015-2016 va ser molt emotiva, així que a l'endemà vam cridar ben fort TANT COM PUC! a l'entrega d'insígnies per tancar un any ple d'aventures i moments que mai oblidarem.

Llops i Daines

Tant com Puc!

Rangers i Guies

POESIA CAMPAMENT R/G

El cole acabava i el dia 11 ja arribava
tots junts cap Alins anavem
a viure els campaments que tan esperàvem

Els R/G ja amb la mochilla preparada
Els hi va tocar acomiadar-se dels seus pares,
No va ser difícil aquest moment,
Perquè sempre ens ho passem fetèn.

Nomès a l'arribada,
Quina sorpresa més empapada,
Tots mullats corrents cap al menjador gran,
Per poder refugiar-nos de la pluja inesperada.

Com erem els mes grans del campament,
Ens va tocar una feina molt adient,
Tots junts treballant com a tropa vam ser eficient,
Muntant les tendes per dormir calents.

Cuchara cucharita cucharon,
L'himne molava un monton,
Castors, llops, rangers i monitors,
Als matins o als vespres fent fred o calor,
Al voltant del màstil cantàvem amb molta il·lusió.

Feiem molts jocs, llargs curts i innovadors,
Tambè excursions I no ens oblidem de les motivacions,
I si alguna vegada acabavem pringats,
Sota l'aigua del riu quedavem congelats.

Després d'aquesta semana tan moguda,
Ens preparavem per una nova experiència viscuda,
Ja que per primera vegada,
Els rangers a la muntanya 4 dies ens endinssavem.

Després del 1r dia caminant,
Un pagès treballador ens va acabar acomiadant,
I la següent etapa vam començar ,

Amb direcció a l'estany d'Aixens per acapar.

El següent dia molt d'hora ens vam aixecar,
Per al pic de Norís pujar,
Va ser una gran al·legria poder ascendir,
Un pic de 2828m, treballant com a tropa i com a família.

L'última nit de l'excursió,
Dormint a la hermita abandonada,
Un gat ninja ens molestava,
Però no ens preocupava perquè al dia següent al campament arribavem.

Els últims dies del campament,
Entre consells i consells vam viure moments molts "intens",
Tambè amb reflexions (Raids),
jocs de llarga durada (joc de 24h)
i un túnel de la por amb molta currada
Vam fer d'aquests diez una pasada.

L'última nit vam compartir,
Molts sentiments i podem dir,
Que aquests campaments sempre els recordarem
MOLT ALEGREMENT!

SEMPRE APUNT!!!!

Ràngers Guies

Sempre A Punt!

Pioners i Caravel·les

Ruta P/C 2k16, La travessa d'Andorra

Enllaços

Mapa etapes: https://drive.google.com/open?id=1mEN0f_fvaPocBFmGAwZTtBtpow&usp=sharing

Fotos: <https://goo.gl/photos/5VHWvbrJ4jcAtrhy5>

Vídeo: <https://goo.gl/photos/saQbePrwq2wmMb9U8>

Aquest estiu els pioners hem anat de ruta, i quina ruta! L'objectiu era senzill d'explicar: travessar Andorra de sud-est a nord-oest arribant a peu al campament. Els róvers ens hi han acompanyat i ens han ajudat un munt.

Per la realització d'aquesta ruta la unitat vam estar treballant durant tot el curs podent-nos permetre la ruta a un preu força assequible. La ruta ha estat un èxit i hem complert amb tots els objectius plantejats: la travessa, un total de set pic en terres andorranes, arribar tots sans i estalvis, alguna que altre sorpresa com el barranc de Berrós i, per últim, una unitat que ha brillat en conjunt i s'ha unit del tot. Podem dir que acabem el any al cim, però prou de resums! Anem al detall.

Dia 1 (11/07/16)

Lles - Refugi del Pradell *4.5km*

L'autocar ens puja fins a l'estació d'esquí de Lles. Comencem la ruta, i que és el que passa als 2minuts de carregar-nos les motxilles? Pluja! Al final tot queda en anècdota ja que deixa de ploure al instant, el dia va aguantant i podem arribar sense problemes al refugi de Pradell. El dia ha estat curt, hem fet el primer test de cames i sembla que aguanten. Fem temps pel refugi amb alguna que altre invasió de vaques que per poc s'enduen la tenda dels róvers!!

Dia 2 (12/07/16)

Refugi del Pradell - Estanys de la Pera *7km*

Un altre dia de pista. Aquest una mica més llarg, anem agafant el ritme i anem d'un lloc prou maco a un de preciós. Els estanys ens ofereixen un bany ple d'alguetes pels més agosarats i tenim vistes al Perafita, l'objectiu de l'endemà. La tarda la passem descansant i posant-nos al dia amb els companys i no falten pas uns quants atacs més de les vaques que han agafat gust a això de llepar les nostres tendes.

Dia 3 (13/07/16)

Estanys de la Pera - Perafita - Refugi del Perafita *5.5km*

El dia s'aixeca i nosaltres amb ell, és dia de cim, el primer, i tot i que no és un dia massa llarg la pujada ja comença a apretar. Fem el cim del Perafita (2758m) tota la unitat i entrem a Andorra, això ja comença! Baixem cap el refugi i després de una tarda de panxing anem a dormir.

Dia 4 (14/07/16)

Refugi del Perafita - Roc d'Esquers - Encamp *10.5km*

Avui ens aixequem sabent que toca etapa llarga però que després tindrem el merescut descans. La cosa comença amb un tram llarg de baixada fins Entremesaigües seguit per un tram curt però intens de pujada cap el Collet del Jovell. Un cop a dalt del coll tenim a una tirada de pedra el Roc d'Esquers (1788m) així que... Why not? Ens queda encara un tram llarg i molt maco de baixada fins l'estany d'Engolasters ple de fonts, túnels i

terres empedrats. Després de l'Estany ja veiem Encamp i de seguida ja estem al càmping. Al Càmping Internacional d'Encamp ens reben amb una piscina ben fresqueta, dutxes i lavabos més que desitjats. Aquí tindrem les incorporacions tant de pioners i caravel·les com del David.

Dia 5 (15/07/16)

Encamp *0km*

Ens aixequem més tard, es respira un altre aire, toca descansar. La piscina només queda buida quan sortim a conèixer una mica el poble. Tots aprofitem el merescut descans després d'una primera etapa de escalfar motors. Abans d'anar a dormir encara ens endurem algun ensurt però res que no quedi en anècdota.

Dia 7 (16/07/16)

Encamp - Casamanya - Coll d'Ordino *12km*

Se'ns dubte avui és una de les etapes reina. Avui ens aixequem d'hora i comencem a enfilar el coll d'Ordino. És encara bona hora que ja som a dalt del coll i ens trobem que s'hi està fent una cursa de muntanya, en ella els corredors fan bona part de la nostra ruta d'una tirada i corrent, quina bogeria.. La unitat agafem una mica de força i comencem a pujar cap al Casamanya (2740m), ens havien avisat que era un pic llarg que semblava que no acabava mai, i deu ni do! Róvers ens donen un bon cop de mà en l'ascens i aconseguim arribar al cim, el dia acompanya i gaudim de unes vistes magnifiques de bona part d'Andorra. Un més al sac! Anem cap abaix, ens tornem a reunir tots al coll. El cim no serà l'única alegria ja que al arribar abaix descobrim que els organitzadors de la cursa ens han guardat força menjar de l'avituellament. Quin tiberi!

Dia 8 (17/07/16)

Coll d'Ordino - Ansalonga *9km*

Si el dia anterior va tocar molta pujada, avui era el dia de la baixada. A més a més seguim amb la cursa, a Andorra les curses sembla que duren dies, així que anem acompanyats de corredors durant tota la baixada. Aquesta etapa la fem una mica més llarga del previst per suavitzar el desnivell i cuidar genolls, alguns han començat a patir. Arribem al càmping d'Ansalonga. Hi farem nit però demà marxem així que toca aprofitar-ne les instal·lacions tot el que puguem! En aquest càmping també tenim incorporacions! I amb elles un desitjat avituallament, gràcies a la família que ens va ajudar.

Dia 9 (18/07/16)

Ansalonga - Refugi de l'Angonella 7,2km

Hem dormit bé i toca tornar a la marxa. Sortim d'hora i ens polim ràpidament i sense gairebé adonar-nos la primera part de quilometrada plana per carretera. Un cop arribem al començament de la pujada estem encara frescos i el sol encara està baix. Poc a poc i amb bona lletra anem pujant pel mig del bosc i després de l'últim tram on s'acaba la ombra i el desnivell apreta una mica més arribem al refugi. Durant la tarda a alguns ens queden forces per pujar estany que queda una mica més amunt. En general tarda de descans i a dormir d'hora.

Dia 10 (19/07/16)

Refugi de l'Angonella - Pic de Burna - Pic Clot del Cavall - Refugi Pla de l'estany 7km

Ens aixequem d'hora, toca etapa exigent. A primera hora del matí tenim algun mal de panxa i pugem més lentament però de manera constant fins el coll. Un cop al coll decidim donar un petit descans a qui ho necessiti i afegim el Pic de Burna () al palmarès. Tot seguit seguim tota la unitat a fer el Pic del Clot del Cavall (), des de allà podem veure tota la ruta que portem i els nostres dos propers objectius Comapedrosa i Baiau. Comencem la baixada llarga i feixuga, a mesura que anem avançant el sol va pujant. Hem dedicat massa temps a la primera pujada i la baixada ja comença a passar factura al "rodillitas team" així que decidim fer escala al Refugi de les Fonts. Dinem al refugi i fem un curt però merescut descans. Després de dinar, amb les forces renovades, comencem a encarar la part final de l'etapa. Després d'una baixada divertida per tornar al GR11 des de el refugi i uns pocs quilòmetres de més baixada arribem al refugi del Pla de l'Estany. Tarda de relax que demà tornem ja a Catalunya!

Dia 11 (20/07/16)

Refugi Pla de l'estany - Comapedrosa - Baiau - Pla de Boet 12km

Etapa reina per excel·lència. Afrontarem el pas a Catalunya per Forcats en lloc de per Estany Negre. La primera pujada, ajudats pel factor "tinc massa son per pensar que estic cansat", no es fa massa llarga i les vistes deixant el refugi enrere son molt maques. Un cop arribem als Estanys Forcats les vistes milloren una barbaritat. Els estanys, tocats per la neu, brillen mentre ens acomiadem d'Andorra. Després dels estanys pugem per la collada i ja veiem Catalunya. Al fons podem veure els Estanys de Baiau, cap on ens dirigim. Fem un petit i merescut descans i comencem la baixada. Un

cop als estanys de Baiau part de la unitat decideix atacar el Comapedrosa i el Baiau mentre la resta espera que baixin els róvers, que s'havien avançat i junts comencen a tirar cap al Pla de Boet. Un cop allà fem el que podem per resguardar-nos primer de la pluja i després d'una invasió de mosquits.

Dia 12 (21/07/16)

Pla de Boet - Àreu (Càmping Pica d'Estats) 9,5km

Deixem el pla dels mosquits i fem etapa ràpida i per tota la família cap a Àreu on coneixem, o "revisitem" el càmping on farem les dues pròximes nits. El càmping i el poble compleixen les expectatives, serà una bona estada.

Dia 13 (22/07/16)

Àreu (Càmping Pica d'Estats) 0km

Dia de barranc. Ens aixequem amb moltes ganes de fer, per la majoria de nosaltres, el nostre primer barranc. Ens ve a buscar un autocar i ens porta a la central de Yeti on ens equitem amb el material i els monitors que ens guiaran ens donen algunes explicacions. Després tornem a l'autocar i cap al barranc. El barranc de Berròs ens espera i no ens decep, però millor que mireu les imatges. Al acabar el barranc i de tornada al càmping ens adonem que les sorpreses del dia encara no han acabat. Avui toca una merescuda pizzeta per tancar la ruta "por todo lo alto".

Dia 14 (23/07/16)

Àreu (Càmping Pica d'Estats) - Campament Alins 6.7km

Avui ens aixequem amb el bon gust de la feina feta, i ben feta! Acabem d'aprofitar el càmping i després de dinar enfilem el últim tram de ruta que caminarem. Curt i per carretera, res que les nostres cames fortes després d'una ruta no puguin suportar. Un cop al campament els castors, els llops i els rangers ens reben i amb ells berenem i formem part del judici final on els dolents del campament i el "no tan dolent però why not" de la ruta pagaran per les seves malifetes. Després de sopar ens espera un divertit foc de camp en companyia de tot l'agrupament.

Dia 14 (23/07/16)

Campament Alins 0km

Ens aixequem al campament, dia de pares. El clàssic esmorzar de coca no falla. Arreglem les nostres coses i ajudem els petit a fer motxilles. Els pares van arribant i tots plegat desmuntem el campament i dinem. Entrega d'insígnies ultima baixada de banderes i cap a casa! Trobarem a faltar els aires nets d'Andorra.

I Fins aquí! Això es queda molt curt per explicar tota la ruta però ens reservem moltes històries perquè ens les vingueu a demanar a qualsevol dels que hem format part de la unitat 2015/2016.

Pioners Caravel·les!!

Sempre A Punt!!

Róvers

Donat que els Pioners ja han explicat la ruta en l'article anterior i per no repetir les grans etapes compartides amb la branca de la camisa vermella, aprofitarem aquest Sap per compartir amb tothom el codi de Clan que vam escriure i llegir durant aquells 15 dies de Juliol.

CODI DE CLAN, Alins, 2016

Després de tants anys al CAU, seiem tots junts per escriure el nostre Codi de Clan, això que en realitat hem anat escrivint durant tots el temps que portem, això que en realitat s'ha anat escrivint a mesura que caminàvem, que apreníem, que creixíem.

Tot va començar amb 8 anys, encara que això només ens ho pot explicar la Dols.

Les primeres passes dins del CAU consistien en aprendre a cuinar, a netejar els plats... però sobretot a sobreviure sense els pares al campament. Amb això em van ajudar el Riga, el Mario, la Cristina, l'Ignasi i la Júlia.

Al segon any ja s'hi van afegir el Roger i la Marina. Durant aquest temps vam començar a aprendre moltes coses amb les explicacions magistrals del Jonatan, on sempre acabàvem adormits mirant les estrelles amb el cap fora de la tenda. Vam aprendre a jugar bé amb la Marta i la Lluna que, en molts moments, eren com les segones mares. També vam estar sempre molt contents, amb les històries de momos de l'Enric Esteban. I per últim vam fer molts amics gràcies al Sella i aquella estàtua que mai no oblidarem.

Amb el Riu Amunt, va, aprendre totes les contrasenyes que ens portaven al nostre primer pas de branca cap a llops, on coneixeríem una monitora que ens faria créixer, riure i aprendre com ningú, la jefa, la Núria. Amb ella, l'Ignasi, el Sella i el Germán vam aprendre a jugar al tomatito, on no acabar amb la cara vermella era impossible si tenies algun d'ells al costat. L'any següent se'ns afegiria a l'estol l'Edu, i amb ell, començaríem a construir milers de cabanes entre pals, pedres i arbres. A més, vam haver de superar la Llop-Extrem, on el Roger va demanar en somnis una pizza de maduixa, i la Dols un pintaungles purpurina.

I ja érem gairebé experts en com anava això del CAU. Es va unir el servidor i vam passar de la camisa grisa a la blava. Ser rànger comportava ser l'exemple a seguir del campament. Tot i així, les nostres trames per fugir d'algunes activitats eren nombroses: escapar de la pista americana (encara que sempre ens acabaven pillant), passar-nos el dia a la tenda, no dutxar-nos després de 4 dies d'excursió...

Però, tot i això, el nostre moment estrella aquell any va ser el Sálvame Deluxe que vam fer, entre las Divinas, la Belén Esteban, i el niño de Saw.

Per haver aguantat tant i per tot el suport que ens van oferir, cal donar les gràcies a l'Andrés, la Núria i el Jordi... simplement per haver suportat aquesta etapa tan...diguem-ne hormonal.

Vam passar a ser els experts de ràngers amb el Jordi com a referent principal. Cal remarcar la primera excursió de dos dies, on el Sergi Morales i l'Adri gairebé es tornen bojos perquè la nostra novatada consistia en fer desaparèixer un nen. Per si això no era suficient, l'Edu ens va ensenyar com travessar vidres amb tot el cos. Durant l'any la cosa no va millorar, però vam acabar fent un dels millors pics que guardem en la memòria, on gairebé perdem una xancla i un rànger en aquella tartera. A més, vam jugar a anular la regla de les tres P (Pals, pedres i pinyes) amb la versió extrema de Prendre la Bandera.

I, superant aquesta Hormo-etapa, vam passar a fer coses més serioses: amb la mano dura de Pol de Miguel i Núria Diago vam aprendre que podíem passar-nos-ho igual de bé sense que els monitors ens vigilessin les 24 hores del dia.

Tampoc oblidem la millor ruta que hem fet en tota l'etapa escolta, acompanyats del Jona, l'Andrés i el Jordi, a Granada.

Recordem l'etern viatge anant cap allà, aquella nit que va posar a prova les nostres tendes, l'observatori on gairebé ens quedem sense aire, els romances de altura al refugi de Coriuella, el Veleta, la satisfacció d'haver pujat el cim més alt de la Península, la insolació baixant cap al poble de Trévez, la tensió del dia del poliesportiu, el mític Thomas de Lomo... i sobretot el dia que vam despertar plens de picades, que encara no sabem si eren puces o qualsevol altre bitxo...però millor no saber-ho. A tot això li vam afegir l'èxit d'haver-nos guanyat nosaltres mateixos aquesta ruta gràcies a l'extrajob de les papeletes.

A segon de pioners, amb la Lluna, el Jordi, l'Andrés i el Guille, no vam parar de cantar "Ja surt el sol tiruriru..." que encara la tenim enganxada. Moltes gràcies, Guille.

I per acabar l'etapa pionera, vam entrar al tercer any amb els novatillos del David, l'Òscar, el Blanes i el Barberà. Començant per la ruta de Nadal (on sabeu que podríem haver arribat perfectament al cim del Pedraforca), cal destacar aquella descontrolada baixada, que vam fer en modo tobogán i lleidetà.

A la ruta d'estiu ens van canviar l'Òscar per l'Èric Morillo i "su pelo azul". L'intent fallit de la Pica d'Estats va servir també com a metàfora de tota la ruta. Aquest any els habitants d'Àreu no ens oblidarien (o això pensàvem fins abans d'ahir).

Durant tots aquests anys va manar compartint branca amb altres generacions. Fins a l'arribada a róvers, uns anys per compartir moments amb els de sempre. Tot i no ser la nostra primera elecció, el Carlos va acabar sent el nostre conseller, acceptant el repte de portar un grup sense haver-lo tingut mai abans. Tenint en compte aquesta situació, l'any va superar les nostres expectatives. Aquest any van passar moltíssimes coses: principalment, vam guanyar una tele gràcies a una caiguda patinant, vam fer crepes, activitats pels més petits, vam anar a una ruta de Nadal on l'Adri casi perd les mans i vam acabar l'any amb la millor semiruta de la història, on vam fer un servei per la Dolors, el Bartomeu i a més, vam aconseguir pujar la Pica, que la Dols casi ens la trenca.

Com no ens vàiem amb cor d'acabar amb la nostra etapa róver, i com és sabut "la vida róver la vida mejor", vam decidir fer un segon any. Però l'hem encarat d'una altra manera: entre feina i uni no teníem tant de temps; per tant, ens vàiem quan podíem.

A l'arribar a la ruta de Nadal, l'Andrés ens va salvar suplint a un lesionat Carlos que trobaria a faltar una altra sortida amb nosaltres per les terres de Núria. Amb el nostre estimat suplent del suplent (te queremos Andrés) la ruta va agafar un color diferent. El menjar de menú va suplir cuinar com plebellos; fer tornejos de domino i Saboteur (un joc que va ser un gran descobriment i que va inspirar una activitat pels més petits) van ocupar les nostres hores de descans. I veure una última vegada la vall de Núria des de les altures com a escoltes va ser per recordar.

Com sovint es recorda al CAU: "Si decaic, animeu-me; si avanço, seguiu el meu exemple", la nostra etapa de ser animats i de seguir altres exemples s'acaba. Per això, ara ens toca decidir si volem seguir animant i fent d'exemples, com han fet tantes persones per nosaltres durant tot aquest temps; on hem après a anar riu amunt, a donar tant com podem, a estar sempre a punt i a servir sempre als que ens envolten. Per alguns de nosaltres, el color de les camises i dels fulards només canviaran. Pels qui no, l'escoltisme ara forma part de tot allò viscut, de tot allò après, de tot allò que ens ha fet, en part, ser com som.

Per tant i per acabar, cal remarcar una frase que ens ha acompanyat durant tot aquest temps:

"Una vegada scout, scout sempre".

SERVIM.

Cuina i Intendència

Sempre hi ha una primera vegada...

Sorpresa quan em demanen si voldria fer d'ajudant a la intendència del campament que els escoltes feien...

La meua reacció immediata va ser pensar... jo em canso!... Sóc conscient que és una feinada! Fer menjar per tota la colla, tenir el menjar preparat a l'hora, vetllar per que tot sigui net i no hi hagi incidències... Tot plegat, una muntanya... Però finalment vaig decidir que podia fer-ho. La meua família em recolzava i col·laborava i veia que no tenia excusa.

Així ho vaig fer, vaig endinsar-me en el món dels campaments, pujant primer per ajudar en el muntatge i la preparació de tot.

És impressionant veure la il·lusió que l'equip de monitors posa en la preparació de tots els espais, la distribució i mica en mica es va donant forma a l'estructura que durant 15 dies serà l'espai de convivència de tots els grups del cau.

La sorpresa és veure als alumnes que tens per l'escola i trobar-los en un ambient totalment diferent, i gaudir d'ells cada dia, quan s'apropen a la intendència per recollir l'esmorzar, dinar o sopar o quan s'interessen per l'enigma que la Montse cada dia i de bon matí, ja prepara en una pissarra.

La sensació d'obrir l'olla de més de tres pams d'alçada i que et demanin: posa-hi la sal, i comences posant-ne una mica i et preguntes: serà suficient?, quedarà salat? Serà dolç?... són mesures amb les que habitualment un no s'hi baralla.

Dos grups estaven fent ruta, i arribaven al campament el penúltim dia. Durant tots els dies de campament, els altres estan pendents de com els va... , per ells són una referència... els grans que estan fent ruta!

És divertit quan els grans arriben i em veuen a intendència i la pregunta és: què hi fas tu aquí?... aquella professora que han tingut a classe durant un o dos anys, i d'això ja fa anys, ... però el que no saben és que també i durant molts anys havia estat monitora i havia fet travesses per la muntanya portant nois i noies, convençuda del molt que ajuda en el creixement de les persones i l'esperança que en un futur siguin persones plenes de vida.

Ha estat una molt bona experiència i un regal veure la bona convivència, i el bon fer de cada grup, la relació entre tots els participants, el no defalliment dels monitors, i l'agraïment als màxims intendants, l'Enric i la Montse, que sense ells no seria el mateix, ja que la meua feina tant sols era la d'ajudar-los.

Gràcies per l'oportunitat!

Caps d'Agrupament

Quan era petita anar de campaments o colònies era el que esperaves amb delit. Després va arribar el moment d'anar de colònies i campaments com a monitora, ens definíem com a monitors "menjaflors ", monitors amb moltes ganes d'aprendre, amb moltes ganes de passar-ho bé, de jugar amb els nens i les nenes i no ens enganyarem... una mica "caps verds".

Els anys han anat passant i actualment tinc la gran sort de poder seguir en aquest món de l'educació en el lleure com a Cap d'Agrupament o com a cuinera en el campament, i la veritat és un premi.

Un campament no s'organitza de la nit al dia, i tots hi comencem a pensar al setembre. És fantàstic veure que a les primeres reunions del curs, ja hi ha monitors amb ganes i empena, que volen agafar el càrrec de coordinadors del campament. A partir d'aquí, l'engranatge comença a funcionar... ens organitzem, creem comissions. Acordem els dies que marxarem, cal saber on volem anar: busquem terrenys, decidim, parlem amb l'amo del prat, pactem el preu i què inclou. Cal posar-nos en contacte amb l'ajuntament de la zona i obtenir el seu permís conforme podrem acampar. Contactem amb en Xavi, el conductor del camió, amb ell també parlar del preu. Cap al gener ens repartim les activitats conjuntes. Ja es barrina el centre d'interès del campament. És important saber-lo aviat, perquè així totes les activitats que pensem poden estar relacionades amb ell.

I això no s'atura, van passant els mesos i l'equip de monitors combina amb la preparació dels campaments: estudis, feines, els caus dels dissabtes, paral·lelament afegim la preparació del Nadal o bé de la setmana santa, la vida personal, hi ha setmanes que les reunions es dupliquen: reunió de la branca, reunió de la comissió de campaments. Cal idear noves coses, cal anar donant forma a tot. Hi ha els encarregats de les disfresses dels personatges del centre d'interès, hi ha els encarregats de l'himne del campament, hi ha els encarregats de les activitats matutines, els de les celebracions, els dels dies comuns, l'equip de revisió i elaboració dels menús, hi ha qui ha de trucar als autocars i que ens facin un pressupost, cal trucar a Ruzafa i encarregar la furgó per l'estiu, cal saber el preu, cal reunir-se amb la comissió de pares que ens

donen un cop de mà on nosaltres no arribem, cal elaborar el full de la reunió de pares que fem al maig, cal tenir tots els preus per fer-ne el definitiu...

Hi ha tanta feina... però tot es fa des de l'estima i les ganes que tot surti bé.

I sí, arriba el mes de juny: embolica que fa fort!

Ara sí que pels monitors no hi ha més vida més enllà del cau... matins i tardes colze a colze acaben d'enllestir-ho tot. El més senzill són les activitats de cada branca o les comunes, però on hi ha la teca és: pintar decorats, crear noves disfresses, crear nous complements per a les disfresses, pintar i retallar fitxes, plastificar vides, ajuntar totes les llistes de material didàctic i anar a comprar, fer una revisió a fons del material de campisme olles, fogons, lumos, i si cal anar a comprar al Jom (botiga que hi ha al carrer enamorats on el Joaquin més d'un cop ens ha tret d'algun "apurillo").

Aprendre a muntar les latrines, aprendre com s'encén un "lumo", com es canvien les samarretes,... Comprovar que els fogons, neveres i congeladors funcionin. Saber el número dels escoltes i monitors que participaran del campament per poder elaborar els menús amb les quantitats correctes. Fer les llistes: del Makro, del fresc que caldrà anar comprant en els dies del campament i el llistat de la carn, la tecla del sumatori de l'excel treu fum... Un cop tenim el llistat de la carn, anar a la carnisseria Figueres del mercat de la Concepció (mare d'un ex-escolta que ens cuida molt i molt bé que ens fa la comanda a mida i a més tenim l'èxit assegurat perquè el producte que ens ofereix és boníssim, i sinó pregunteu als nens...).

I els nervis comencen a estar a flor de pell, en alguns moments hi ha tensió... algun retret de si jo he fet i tu no has fet, o si jo he vingut i tu no has vingut...

Juntament amb el campament, els Pioners i els Róvers també van donant forma a les seves rutes. Reunions amb els escoltes, reparticions,... el cau treu fum!!!

i.... arriba el dijous abans de marxar a muntar el campament, quedem ben d'hora ben d'hora per anar al Makro. Omplim 3 carros fins amunt, és molt divertit veure com monitors amb poca experiència amb això de mirar i comparar preus, s'esforcen al màxim per trobar el millor producte al millor preu... o diferenciar patates parissines amb patates per fregir... Comprar és "guai" el que ja no és tan "guai" és carregar furgo

i cotxe, anar a l'escola i descarregar-ho tot per l'any demà tornar-ho a carregar de nou al camió.

Carregada de camió i cap al terreny. El cap de setmana és llarg i molta feina a fer.

Durant el cap de setmana no hi ha Stop, sort que es fa fosc i sense llum no podem muntar res... hi ha nervis. A la nit els monitors més joves es queden fent gresca, parlant de les seves coses, compatint inquietuds, sensacions... això està a punt de començar. Dissabte es munten força coses i diumenge el campament comença a fer patxoca, el "súper" menjador està muntat i també el petit, el forat de les latrines està fet, les tendes dels Castors i Llúdrigues, dels Llops i les daines ja estan a lloc, la tenda de material està muntada i comença a tenir aspecte de llibreria/magatzem, tot ben posat i ordenat... La cuina i el seu annexa muntada i tot a lloc. Buscar i transportar el tronc que farà de màstil és tot un ritual i de "llagrimeta" és veure quan l'enlairem amb les nostres tres banderes onejant: la dels escoltes, la de Barcelona i la senyera. Per a mi és un dels "momentassus" emotius, entre molts d'altres que es van esdevenint en el transcurs dels dies.

Uns monitors baixen per l'endemà tornar a pujar amb els nois i noies, els monitors dels Pioners i Róvers baixen perquè ells van de ruta i ja no tornaran fins l'últim cap de setmana. I la resta, monitors, gent de cuina i intendent ens quedem de "guardes del campament".

Els 15 dies són intensos: plens d'emocions, de riures, de "mimos", de jocs, de confidències, algun enyor,... Són dues setmanes on els monitors estan les 24 hores a tope. A punt per tot el que faci falta.

Amb l'arribada dels pares ja veiem el final del campament, això ja està. Bé, gairebé!!!

Quan els escoltes marxen al campament hi ha buidor. Els qui es queden per carregar el camió el dia següent, fan cara de cansats i per un moment han hagut de fer un descans, fer un moment d'aturada, no es diuen res, miren a dreta i esquerra, sembla que esperin a que un escolta se'ls llenci al damunt, ja els enyorem!

Però no hi ha gaire temps d'enyors i plors, dilluns a les 9 ja tenim els camions al terreny; carregar, mirar que tot quedi recollit, passar números amb el propietari del terreny, dir adéu a forneres, botiguers, i... carretera i manta cap a Barcelona.

La descarrega del camió és "durilla" (queden poques forces), aquest dia no endrecem res, es distribueixen les coses en els diferents espais, però la gran endreçada és... DIMARTS A LES 10!!!! I allà estan tots, més nets, amb les piles carregades per endreçar material, netejar tendes i toldos,... i a la tarda, cal fer reunió per branques per revisar-ho tot (curs, campament) i demà exposar-ho a tot al Kraal. *I gràcies a Marcel·lí*, arriba el darrer dia. Dimecres a les 10 ens trobem tot l'Agrupament. Pel matí es fa la revisió del campament i de les rutes. Per la tarda es fa la revisió del curs i previsió pel nou curs que començarà al setembre. I... ANEM A FER EL SOPAR DE FINAL DE CAMPAMENTS, FINALS DE CURS!! Ben merescut i desitjat. Hi ha un moment per tot: per recordar, comentar anècdotes, tornar a mirar algunes fotografies, i... fer els brindis pels escoltes, pels pares i per tot l'equip de monitors, cuiners, intendent, socis,...

Deu ni do quina feinada, deu ni do la d'hores dedicades al Cau. Com a Cap d'agrupament només tinc paraules d'agraïment per a cadascuna de les persones que han tirat endavant tan el curs, com els campaments i les rutes. Agrair-los que vulguin dedicar part del seu temps lliure a educar als escoltes de l'Agrupament Escolta Champagnat. Res és fàcil i tot demana el seu temps i la seva dedicació.

Com diu aquell: "GENT DE L'AECH SOU MOLT BONA GENT"

Gràcies Kraal de l'Agrupament escolta Champagnat per aquest curs 2015-16, un curs viscut amb intensitat.

Montse López

SEMPRE A PUNT!!!